

zout der aarde

- bij 'Het neoliberalisme' van Jaap Kruithof -

'zijt gij het zout dat het bederf
belet en smaak geeft aan het leven,'
verzucht de oude meester in
het slot van zijn boek

zeker, we komen uit de zonnige
vlakte aan zee waar het water
verdampt en de kristallen schitteren
als een Melkweg in de nacht

wij zijn het verzet, de palissade
van gelovige woorden en geringe
daden, we belijden het geloof in
het mogelijke, de genade der
ingeving op het juiste moment

het tij kan zich keren, soms stroomt
een rivier terug naar zijn bron, soms
wijkt de zee voor het land of dompelt
het land zich onder in zee

alles kan verkeren, dat wist een zwervende
dichter, toen hij rondzwierf onder de
Melkweg in zijn slapende stad en stil
stond voor het raam der geliefde

woorden en geringe daden vormen
samen een palissade om de dorpen
der aarde, ze houden de horden
op, zaaien verwarring in hun kamp

zout prikt in hun ogen en licht zal hen
verblinden tot ze radeloos zich omkeren
en verdwijnen in hun eigen burcht
met kluis en kijkbuis vol bedrieglijke
beelden van heerszucht en weelde

'zijt gij echt van het zout der aarde,'
herhaalt de bezorgde meester zijn vraag,
en: 'ja, zeker,' zullen we zeggen, 'wij
gelooven in het geven van smaak en
het vechten tegen bederf, wij komen
uit de dalen aan zee en glinsteren
als een diadeem in de haren van
de Koningin van de Nacht' –
'iets anders,' monkelt de meester,
'had ik vandaag niet verwacht'

Staf De Wilde